

SOM MÚSICA

PALAU 100

Simfònic

xx aniversari

TEMPORADA 2010/11

CONCERT 10

Orquestra Nacional Russa

PALAU 100 **Simfònic**

Orquestra Nacional Russa

VADIM REPIN, violí
MIKHAIL PLETNEV, director

Divendres, 13.05.2011
20.30 hores
Sala de Concerts

I

Aleksandr Glazunov (1865-1936)

“Preludi” de la suite “Des de l’edat mitjana, op. 79”

Serguei Prokófiev (1891-1953)

Concert per a violí núm. 2, en Sol menor, op. 63

Allegro moderato

Andante assai

Allegro ben marcato

II

Piotr I. Txaiovski (1840-1893)

Simfonia núm. 3, en Re major, op. 29, “Polonesa”

Moderato assai – Allegro brillante

Alla tedesca

Andante elegiaco

Scherzo. Allegro vivo

Finale. Allegro con fuoco (Tempo di Polacca)

PALAU 100

Comentari

Nascut a Sant Petersburg el 1865, Aleksandr Glazunov fou un dels compositors russos més prestigiosos de la generació posterior a Txaikovski. Per la seva mestria i un excepcional domini de la forma, ha rebut el qualificatiu de classicista romàntic i, en aquest sentit, ha estat comparat amb Brahms. Atès que es va mantenir fidel a l'estil tradicional, impermeable als elements russos dels Cinc i als ferments renovadors d'alguns dels seus coetanis, els crítics han etiquetat la seva música d'acadèmica i formal. Però la seva obra, extensa i plural, no pot ser reduïda a una sola caracterització. Glazunov fou alumne precoç de Rimski-Kórsakov i als 19 anys, quan ja havia estrenat la *Primera Simfonia*, va tenir contactes amb Liszt a Weimar. Juntament amb Rimski-Kórsakov, el 1899 va completar l'òpera inacabada de Borodín *El príncep Igor*.

Els anys posteriors al seu nomenament el 1899 com a professor al Conservatori de Sant Petersburg –on tingué Xostakóvitx com a alumne– van marcar el punt culminant de la seva trajectòria: així, entre 1900-1906, van veure la llum algunes de les seves obres més significatives, com el *Concert per a violí*, op. 82 (1904) i la *Simfonia núm. 8* (1906), al costat d'altres composicions menys conegudes però molt valuoses, com la suite *Des de l'edat mitjana*, op. 79 (1902), que evoca imatges diverses de l'Europa medieval.

La suite *Des de l'edat mitjana*, op. 79, consta de quatre moviments, com una simfonia convencional. En el “Preludi” inicial, que obre el concert d'avui, el compositor aconsegueix crear un prodigiós clima expressiu, que, fonamentat en la profunditat dels baixos, s'estén per tota l'orquestra per crear una calidesa expressiva i un clima de lirisme d'un atractiu indefugible.

Nascut el 1891 –i, doncs, 9 anys més jove que Stravinsky, el seu gran col·lega i rival–, Serguei Prokófiev féu una gran carrera internacional com a pianista i compositor a l'Europa occidental, Amèrica i la Rússia nadiua, que abandonà després de la desfeta de 1918, però sense trencar del tot les relacions amb el país. El 1936 s'instal·là definitivament a la Unió Soviètica, on mantingué relacions ambigües i fluctuants amb les jerarquies polítiques i artístiques del règim i on morí el març de 1953, dos dies després de la mort del dictador Stalin. Entre el geni multiforme i profundament innovador d'Stravinsky i l'academicisme soviètic de Xostakóvitx, Prokófiev ha estat titllat unes vegades de revolucionari i unes altres de neoclàssic. Les seves composicions van sorprendre aviat per la sonoritat metàl·lica, una rítmica motòrica, alternada amb passatges lírics, i el caràcter sarcàstic.

El *Concert núm. 2 per a violí i orquestra* és fruit d'un encàrrec del violinista Robert Soetens i fou estrenat a Madrid el desembre de 1935 sota la direcció d'Enrique Fernández Arbós en el curs d'una gira que Prokófiev i Soetens efectuaven per Espanya i Portugal. El concert té un cert caràcter de transició,

premonitori pel fet de ser escrit quan el compositor ja considerava un retorn imminent a la Unió Soviètica. Potser per aquesta raó té més afinitats amb la música del nou període soviètic que amb les partitures occidentals del compositor. El primer “Allegro moderato” respon a una forma de sonata diàfana i ben perceptible. La personal i transparent expressivitat de l’“Andante” central –quasi de ressonàncies bachianes– anticipa remotament les escenes d’amor del ballet *Romeo i Julieta*. El final contrasta amb els moviments precedents pel seu caràcter incisiu, que conserva, però, en tot moment la transparència, llevat d’un episodi central sorprenentment seriós i tens.

L’obra simfònica de Txaikovski reflecteix les mateixes contradiccions que podem intuir en la seva esfera personal: el compositor és dominat per una sensibilitat egocèntrica que viu, però, en una mentalitat burgesa i conservadora; de manera semblant, la seva obra mostra el veïnatge d’una concepció sentimental i subjectiva de la música amb el culte a la forma, practicat sovint sobre premisses acadèmiques. Les qualitats i els defectes de Txaikovski provenen de la seva franquesa, d’una exuberància natural d’arrel eslava que conjumina el fatalisme malaltís d’alguns herois de Dostoievski i la sensibilitat burgesa d’alguns personatges de Txékhov.

Un altre aspecte que cal remarcar és el seu personal llenguatge orquestral. L’instint sonor de Txaikovski és infal·lible. Menys brillant i colorista que la de Rimski-Kórsakov, l’orquestra txaikovskiana no es queda enrere quant a equilibri sonor i potència d’expressió. Xostakóvitx i Stravinsky deuen molt al seu model. Una obra orquestral del compositor s’identifica per l’ús del registre greu dels instruments de fusta, per aquell clima ombriu que l’obsessiona i que fins i tot ressona sobtadament en les obres d’inspiració joiosa. Txaikovski mai no força les sonoritats i manifesta una predilecció envers el timbre romàntic de la trompa solista. Finalment, gairebé ningú com ell ha fet cantar les cordes amb una calidesa i expressivitat tan grans.

La *Simfonia núm. 3, en Re major, op. 29* data del 1875. Estrenada a Moscou el 19 de novembre d’aquell any sota la direcció de Nikolai Rubinstein, Sant Petersburg la va poder escoltar el 24 de gener de l’any següent dirigida per E. Nàpravnik i la primera audició fora de Rússia tingué lloc a la New York Philharmonic Society el 8 de febrer de 1879. El seu sobrenom de “Polonesa” al·ludeix al ritme recurrent del seu darrer moviment.

La *Tercera* és una obra de transició, abans del cicle de les tres darreres simfonies, dominades per la idea del destí. Tanmateix, és l’única simfonia del compositor en tonalitat major i, sota el model de la *Renana* de Schumann, consta de cinc parts, amb el moviment lent al centre, emmarcat per dos *scherzi* i els dos moviments extrems. Els cinc moviments no tenen cap relació evident, ni temàtica ni psicològica, entre ells.

El “Moderato assai – Allegro brillante” inicial comença amb una lenta marxa fúnebre que, amb una transició del menor al major i una acceleració del *tempo*, desemboca en un *allegro* en forma de sonata. “Alla tedesca” introdueix un ritme de vals, en una forma tripartida que li confereix caràcter d’*scherzo*. Al centre geomètric de l’obra, l’“Andante elegiaco”, en forma de lied en tres parts sense desenvolupament, conté el clímax expressiu de l’obra, amb un agosarat procés modulador i una orquestració intensa però sempre de textura transparent. L’“Scherzo”, inusualment de ritme binari, és un model inigualable de fluïdesa d’escriptura. El “Finale” és unificat per la reiteració del ritme ternari de polonesa. El caràcter del motiu inicial és el d’un tema de rondó, i retorna sota diversos aspectes, amb una llarga secció fugada inclosa.

PALAU 100

Discografia

Glazunov:

Preludi de la suite núm. 1, op. 79

Reial Orquestra Nacional Escocesa.
Neeme Järvi, director. Chandos.

Orquestra Simfònica Estatal de Moscou
Konstantine Krimets, director. Naxos.

Prokófiev:

Concert per a violí núm. 2, en Sol menor, op. 63

Vadim Repin, violí. Orquestra Simfònica de Londres.
Kent Nagano, director. Warner.

David Oistrakh, violí. Orquestra Philharmonia.
Alceo Galliera, direcció. Emi.

Jasha Heifetz, violí. Orquestra Simfònica de Boston.
Charles Munch, director. RCA.

Gil Shaham, violí. Orquestra Simfònica de Londres.
André Previn, director. Deutsche Grammophon.

Itzhak Perlman, violí. Orquestra Simfònica de la BBC.
Gennadi Rohzdestvenski, director. Emi.

Nikolai Znaider, violí. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín.
Mariss Jansons, director. RCA.

Txaikovski:

Simfonia núm. 3, en Re major, op. 29, "Polonesa"

Orquestra Nacional Russa.
Mikhaïl Pletnev, director. Deutsche Grammophon.

Orquestra Simfònica de Londres.
Igor Markevitz, director. Philips.

Orquestra Simfònica de Chicago.
Claudio Abbado, director. Sony.

Orquestra Filharmònica de Londres.
Mstislav Rostropóvitx, director. Emi.

Orquestra Filharmònica de Berlín.
Herbert von Karajan, director. Deutsche Grammophon.

Royal Philharmonic Orchestra.
Iuri Temirkanov, director. RCA.

PALAU 100

Biographies

ORQUESTRA NACIONAL RUSSA

“Impressionant..., ¿és possible que els éssers humans siguin capaços de tocar així?” Això és el que ha dit «Gramophone» de l'Orquestra Nacional Russa (ONR). La principal revista de música clàssica de la Gran Bretanya no és l'única que ha lloat l'ONR, que el 2008 fou nomenada una de les principals orquestres del món per una comissió de crítics internacionals.

El segell distintiu de l'ONR són la innovació i l'excel·lència. Sota el lideratge del seu fundador i actual director artístic, Mikhaïl Pletnev, i tenint com a principal director convidat Vladimir Jurowski, l'ONR ha estat pionera a renovar l'estructura de les arts interpretatives a Rússia, a més d'oferir programes artístics que han obert nous camins.

Habitualment, l'ONR rep invitacions per actuar a les grans capitals de la música europees, asiàtiques i americanes. Sobre el seu debut el 1996 en els Proms de la BBC a Londres, l'«Evening Standard» va afirmar: *“Van tocar amb una bellesa tan captivadora que el públic va deixar anar, involuntàriament, un sospir de plaer.”* També l'han descrita com *“el símbol vivent del millor art rus”* («Miami Herald») i *“tan a prop de la perfecció com es pugui desitjar”* («Classics Today»). Recentment li han atribuït *“la història cultural més important dels nostres temps”* («International Piano»).

La gravació benèfica de l'ONR *Peter and the Wolf and Wolf Tracks*, dirigida per Kent Nagano i narrada per Sophia Loren, Bill Clinton i Mikhaïl Gorba-

txov va rebre un Grammy l'any 2004, fet que va convertir l'ONR en la primera orquestra russa que assolí el màxim premi de la indústria discogràfica.

Visitant habitual dels festivals de Schleswig-Holstein, Gstaad i Rheingau, l'ONR és, a més, orquestra fundadora del Napa Valley Festival del Sole, Festival of the Arts BOCA de Florida i del Singapore Sun Festival. L'ONR va crear el seu propi festival l'any 2009, celebrat al Teatre Bolshoi de Moscou.

L'ONR és un cas únic entre els principals conjunts orquestrals russos, ja que és una institució privada fundada amb el suport de persones i corporacions de Rússia i d'arreu del món. Com a reconeixement a la seva estructura artística i pionera, la Federació Russa li ha atorgat recentment la primera subvenció que es lliura a una orquestra no governamental.

VADIM REPIN

violí

La música és la llengua materna del violinista rus Vadim Repin. És un virtuós d'incomptables sonoritats, i la seva sorprenent habilitat per dibuixar una abundosa paleta de sons a partir del seu instrument, a banda d'una tècnica enlluernadora, ha captivat públics de tot el món. La barreja d'una passió abrusadora i una tècnica impecable, juntament amb la poesia i la sensibilitat són els seus trets distintius.

Nascut a Sibèria el 1971, va començar a tocar el violí amb 5 anys, i sis mesos després ja feia la seva primera actuació sobre un escenari. Amb només 11 anys, va guanyar la medalla d'or en totes les categories d'edat del Concurs Wienawski i va fer els seus recitals de presentació a Moscou i Sant Petersburg. El 1985, quan tenia 14 anys, va debutar a Tòquio, Munic, Berlín i Hèlsinki; un any més tard ho va fer al Carnegie Hall. Dos anys després va ser el guanyador més jove del concurs de violí més prestigiós i exigent del món, el Reine Elisabeth de Brussel·les.

Des d'aleshores ha actuat amb les millors orquestres mundials: Filharmònica de Berlín, Simfònica de Boston, Simfònica de Chicago, Orquestra de Cleveland, Filharmònica d'Israel, Orquestra Simfònica de Londres, Filharmònica de Los Angeles, Orquestra de l'NDR Hamburg, Filharmònica de Nova York, Orquestra de París, Philharmonia, Orquestra de Filadèlfia, Royal Concertgebouw, Simfònica de San Francisco, Filharmònica de Sant Petersburg i La Scala, i ha treballat amb importants directors d'orquestra, com ara Ashkenazy, Boulez, Bychkov, Chailly, Chung, Conlon, Dohnányi, Dutoit, Eschenbach,

Fedoseiev, Gatti, Gergiev, Jansons, Neeme i Paavo Järvi, Krivine, Levine, Luisi, Marriner, Masur, Mehta, Muti, Nagano, Rattle, Rozhdestvenski, Temirkanov i Zinman.

L'1 de gener de 2008 va tocar la *Introducció* i el *Rondó Capriciós* de Saint-Saëns a Pequín, amb direcció d'Ozawa, com a obertura del nou Centre Nacional de les Arts Escèniques; l'1 de maig de 2008 va interpretar el *Concert per a violí* de Bruch amb la Filharmònica de Berlín i Simon Rattle a Moscou amb motiu del Dia d'Europa, concert que es va emetre en directe a tot el continent. Aquell mateix mes va ser a Tel Aviv, on se celebrava el 60è aniversari de l'Estat d'Israel amb la Filharmònica d'Israel i Riccardo Muti.

Col·labora habitualment amb Nikolai Lugansky i Itamar Golan en els seus recitals; la temporada 2008-09 van celebrar 25 recitals, començant pel Festival de Salzburg i continuant per ciutats com Viena, Ginebra, Londres, Brussel·les, París, Luxemburg, Milà, Nova York, Washington i Tòquio. Altres moments destacats van ser les gires amb l'Orquestra Simfònica de Londres i Valeri Gergiev, que van passar per Itàlia, Alemanya, els Estats Units i el Japó; i les col·laboracions amb Christian Thielemann, Jonathan Nott i Zoltán Kocsis. Aquesta temporada presenta concerts amb Muti a Nova York, amb Thielemann a Tòquio, amb Temirkanov a Amsterdam, amb Chailly a Leipzig i amb Mehta a Frankfurt, i una gira per Austràlia amb l'Orquestra Filharmònica de Londres i Vladimir Jurowski.

Entre els nombrosos CD de Repin, hi ha els enregistraments guardonats dels grans concerts de violí russos de Xostakóvitx, Prokófiev i Txaikovski per a Warner Classics. En la seva primera gravació per a Deutsche Grammophon presenta el *Concert per a violí* de Beethoven amb la Filharmònica de Viena i Riccardo Muti, juntament amb la *Sonata Kreutzer* de Beethoven amb Martha Argerich; en la segona, el *Concert per a violí* de Brahms i el *Doble Concert* de Brahms (amb Truls Mørk al violoncel) i l'Orquestra Gewandhaus de Leipzig i Riccardo Chailly. El «London Sunday Times» afirma: “*Resulta difícil recordar una gravació recent d'aquestes grans obres que igualin l'esplendor del so i de la percepció musical que trobem aquí. Magnífic.*” El llançament més recent és un enregistrament dels *Trios* de Txaikovski i Rakhmàninov amb Mischa Maisky i Lang Lang. A més, el febrer del 2010 va rebre el Victoire d'Honneur, el premi musical més prestigiós de França a tota una vida dedicada a la música.

Vadim Repin toca un violí Bonjour de 1743 construït per Guarneri del Gesù.

MIKHAÏL PLETNEV

director

El talent de Mikhaïl Pletnev com a pianista, director d'orquestra i compositor captiva i sorprèn públics d'arreu del món. Entre les seves habilitats, s'hi inclouen una potència tècnica enlluernadora i un registre emocional seductor, a banda d'una interpretació perspicaç que fusiona instint i intel·ligència. Tant al teclat com sobre un podi, és reconegut com un dels millors artistes del nostre temps. Quan només tenia 21 anys, el 1978, va aconseguir la Medalla d'Or i el Primer Premi del Concurs Internacional de Piano Txaikovski. Amb aquest guardó va guanyar-se el reconeixement de tothom. Més endavant, gràcies a una invitació per actuar a la Cimera de les Superpotències del 1988 a Washington va iniciar una amistat amb Mikhaïl Gorbtxov i va gaudir de l'oportunitat històrica de poder fer música amb llibertat artística.

El 1990 va crear la primera orquestra independent de la història de Rússia. Els riscos que comportava fer aquest pas eren enormes, tot i comptar amb el suport de Gorbtxov, però la reputació i el compromís de Pletnev van aconseguir fer realitat un somni llargament anhelat. Molts dels millors músics dels país van compartir aquesta visió d'un nou model per a les arts interpretatives i es van unir amb Pletnev per fundar l'Orquestra Nacional Russa (ONR). Amb el seu lideratge, en pocs anys l'ONR va assolir una posició destacada entre les orquestres més importants del món. Per a Pletnev, l'ONR és la seva il·lusió més gran i actualment n'és el director artístic i el principal director. El 2006 va crear la Fundació Mikhaïl Pletnev de Suport a la Cultura Nacional, una organització sense ànim de lucre que ajuda grans iniciatives i projectes

culturals, entre els quals hi ha el Volga Tour de l'ONR que se celebra cada any i, en col·laboració amb Deutsche Grammophon, el Mikhaïl Pletnev Beethoven Project.

Com a director convidat, Pletnev fa aparicions periòdiques amb orquestres importants, com ara l'Orquestra Filharmònica de Londres, Orquestra de Cambra Mahler, Filharmònica de Tòquio, Orquestra del Concertgebouw, Orquestra Simfònica de Londres, Filharmònica de Los Angeles i Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. El 2008 va ser nomenat primer director convidat de l'Orchestra della Svizzera Italiana de Lugano (Suïssa).

Com a pianista i concertista en solitari, Pletnev actua amb assiduitat a les grans capitals del món de la música. En els seus enregistraments i actuacions en directe, es demostra que és un intèrpret excepcional amb un repertori molt extens. El «London Telegraph» va afirmar que *“dels dits i del cervell de Pletnev sorgeixen idees que revitalitzen la música i l'omplen de frescor i enginy. [...] Veritablement va aconseguir que la música saltés de joia.”* Per la seva banda, «The Times» ha descrit la seva interpretació com el *“naixement d'un virtuosisme prodigiós de la imaginació d'una bellesa escandalosa”*.

Els seus enregistraments també han obtingut nombrosos premis, com el Grammy 2005 per un CD amb els seus propis arranjaments per a dos pianos de *La Venta focs* de Prokófiev, enregistrat amb Martha Argerich. A més, va rebre altres nominacions als Grammy pel CD *Schumann Symphonic Etudes* (2004) i per l'enregistrament dels *Concert núm. 3 per a piano* de Rakhmàninov i Prokófiev amb l'ONR i Mstislav Rostropóvitx com a director d'orquestra (2003). El 1996, el seu àlbum *Keyboard Sonatas d'Scarlatti* (Virgin/EMI) va rebre un premi Gramophone. La «BBC Music Magazine» va dir sobre l'enregistrament: *“Una interpretació al piano en la seva màxima expressió... només amb aquesta actuació ja n'hi hauria prou per garantir a Pletnev un lloc entre els millors pianistes coneguts.”* El 2007 va enregistrar tots els *Concerts de piano* de Beethoven amb Deutsche Grammophon, i l'enregistrament dels *Concerts núm. 2 i 4* va ser nomenat millor enregistrament d'un concert de l'any 2007, per l'Acadèmia Discogràfica de Tòquio.

Entre les seves obres com a compositor, té els títols *Classical Symphony*, *Triptych for Symphony Orchestra*, *Fantasy on Kazakh Themes* i *Capriccio for Piano and Orchestra*. Les seves insuperables transcripcions per a piano d'*El tren-canous* i *La bella dorment* de Txaikovski van ser escollides, juntament amb la seva interpretació del *Segon Concert per a piano* i *Les estacions* del mateix Txaikovski, per a l'antologia del 1998 de grans pianistes del segle xx (Philips Classics).

Fill de pares músics, Pletnev ja dirigia i aprenia a tocar diversos instruments quan només era un nen i va entrar al Conservatori de Moscou essent un adolescent. Avui és un dels músics més respectats i influents de Rússia. Assessor del Consell Cultural de Rússia, el 2007 fou guardonat amb el Premi Presidencial per les seves contribucions a la vida artística del país. Pianista, director d'orquestra, compositor i capdavanter en cultura, totes aquestes facetes formen part important de la vida de Mikhaïl Pletnev com a artista. Tot i això, ell es defineix, senzillament, com a músic.

CONCERT NÚM. 11
simfònic**DEUTSCHE
KAMMERPHILHARMONIE
BREMEN**

Frank Peter Zimmermann, violí
Josep Pons, director

Benet Casablanca: "Nocturn"
de *Tres epigrames per a orquestra*
Beethoven: *Concert per a violí*
en *Re major*, op. 61
Dvořák: *Simfonia núm. 8*,
en *Sol major*, op. 88

Dimarts, 17.05.2011
20.30 h

CONCERT NÚM. 12
simfònic**ORCHESTRE
NATIONAL
DU CAPITOLE
DE TOULOUSE,
ORFEÓ CATALÀ**

Anastasia Kalagina, soprano
Garry Magee, baríton
Tugan Sokhiev, director

Brahms: *Ein deutsches Requiem*
(Un rèquiem alemany), op. 45

Dimarts, 31.05.2011
20.30 h

CONCERT NÚM. 13
simfònic**SAN FRANCISCO
SYMPHONY**

Michael Tilson Thomas,
director titular

Mahler: *Simfonia núm. 6*,
en *La menor*, "Tràgica"

Dijous, 02.06.2011
20.30 h

CONCERT NÚM. 4
piano**ELISABETH
LEONSKAJA**

Mozart: *Sonata en Fa major*, K. 332
Beethoven: *Sonata núm.32*, op. 111
Schumann: *Estudis simfònics*, op. 13

Dimarts, 07.06.2011
20.30 h

Tots sou part del Palau.

Mecenes Protectors

Col·laboradors:

Aenor | Aguas Font Vella y Lanjarón, S.A. | Almirall, S.A. | Associació/Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya | Autoritat Portuària de Barcelona | Avui | Banco Popular Español, S.A. | Basi, S.A. | Bassat Ogilvy | Bodegues Sumarroca | Cadena Ser | Canon España, S.A. | Caprabo | Col·legi de Farmacèutics de Barcelona | Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports | COMRàdio | Consorci de la Zona Franca | Cuatrecasas, Gonçalves Pereira, S.L.P. | Diario ABC | Diari Ara | El Mundo | El Punt | Europa Press de Catalunya, S.A. | Expansión | Fluidra Services, S.A.U. | Fundació Comsa - Emte | Fundació Deloitte | Fundació Privada Miquel | Fundació Puigvert | Gestió d'Infraestructures S.A.U. | Indra | Joieria Bagués | Laboratoris Dr. Esteve, S.A. | Loteria de Catalunya | Natur System, S.L. | Nestlé España, S.A. | Punto Radio Barcelona | RAC1/RAC105 | Regal Liberty Seguros | Reial Automòbil Club de Catalunya | Renfe-Operadora | Ricardo Molina, S.A. | Roca Junyent, S.L. | S.A.C.R.E.S.A. | Sage Logic Control | Saytel Servicios Informáticos, S.A. | Serveis Funeraris Barcelona, S.A. | Sony España, S.A. | Unim | Vueling Airlines, S.A.

Amics Benefactors:

Agefred, S.A. | Agustí Torelló, S.A. | Airat, S.A. | Ascensores Jordà, S.A. | Clos Interiors, S.L. | Construcciones Curto, S.A. | Figueras International Seating S.A. | Fundació Antoni Serra Santamans | Gade | Horaci Miras Giner | Ibeautor Promociones Culturales SRL | Mre Antònia Ramoneda Bayarri | Pímea | Quadis | Selmar, S.A. | Teatre Romea

Gràcies!

Mecenes d'Honor

www.palaumusica.cat

Organitza i patrocina:

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Amb el suport de:

CONSORCI
PALAU MÚSICA
CATALANA

PALAU MÚSICA CATALANA
BARCELONA

Formen part del Consorci del Palau de la Música Catalana:

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

INSTITUTO NACIONAL
DE INVESTIGACIONES
CIENTÍFICAS Y TECNOLÓGICAS

ORFEÓ CATALÀ